

[Justitsministeren.]

lem hr. Thestrup gav udtryk for. Når henses til, hvad formålet er med en lov om parts-offentlighed, dette at kunne korrigere og supplere det grundlag, hvorpå en afgørelse skal træffes, finder jeg det vanskeligt generelt at undtage et område som dette, hvor i virkeligheden meget indgribende foranstaltninger kan gennemføres. Jeg for min del mener, at bestemmelsen i § 2, som jo begrænser partsoffentligheden, vil få særlig betydning netop for sager af denne karakter. Jeg kan måske også pege på, at de specielle bestemmelser om tavshedspligt, der f. eks. findes i børneværnsloven, også kan komme ind i billedet. Under de omstændigheder må jeg hævde, at de modhensyn, der kan fremføres imod partsoffentlighed på dette område, også gælder på en række andre områder, specielt måske inden for forsorgslovgivningen, og det vil være meget vanskeligt at trække en præcis grænse imellem, hvor man skal have partsoffentlighed, og hvor man ikke skal.

Den omstændighed, at den nye lov indfører tilbudsprincippet, ændrer intet i bedømmelsen i de tilfælde, hvor det drejer sig om at gennemføre foranstaltninger netop imod parternes vilje. Den omstændighed, at afgørelser kan indbringes for domstolene, kan for mig heller ikke være afgørende, men det er klart, at vi i udvalget må veje argumenterne for og imod hinanden.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen nævnte og anbefalede, som naturligt var, det af det ærede medlem m. fl. stillede ændringsforslag. Jeg har sådan lidt indtryk af, at det var noget, man kom i tanke om i sidste øjeblik; man havde glemt, at man skulle have det med, men det kom altså, og vi får jo lejlighed til at tage stilling til det. Jeg må erklære mig enig i de bemærkninger, mit partis ordfører fremsatte herom, og jeg synes også principielt, det rigtige må være, at reguleringen af disse forhold må henvises til tjenestemandsløven og til de kommunale vedtægter samt til de mellem

de offentlige myndigheder og vedkommende organisationer indgåede overenskomster.

Det ærede medlem hr. Thestrup fremdrog i denne forbindelse specielt spørgsmålet vedrørende de overenskomstlønnede, og netop her finder jeg, at det rigtige må være, at parterne selv finder frem til en afgørelse.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross var også i tvivl om ændringsforslaget vedrørende § 11. Jeg vil da gerne give det ærede medlem ret i, at der kan anføres en udmærket argumentation både for og imod, men for mit eget vedkommende mener jeg altså, at ændringsforslaget bør forkastes.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen sagde, at allerede den nugældende ordning jo indebar, at der blev afgivet forbeholdne og intetsigende erklæringer. Selv om jeg er enig med det ærede medlem i, at man bør kunne stille det ideelle krav, at de, der afgiver erklæringer, skal afgive dem efter deres overbevisning, under deres ansvar, så er jeg dog mest tilbøjelig til at tro, at vi risikerer, at erklæringerne, hvis de også bliver omfattet af partsoffentligheden, vil blive endnu mere forbeholdne og intetsigende. Det er en ren menneskelig svaghed, jeg peger på, som jeg gennem mange års arbejde i administrationen nu og da — nu og da — har mødt.

Endelig to ord til det ærede medlem hr. Mose Hansen, som pegede på, at han regnede med, at dette lovforslag var indledningen til gennemførelse af fuld offentlighed i forvaltningen. Det er en forhåbning, som jeg ved det ærede medlem har. Det er noget, vi ikke har taget stilling til i regeringen, i mit parti ej heller, men jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at når det i pressen har været nævnt, at jeg som forberedelse til en lovgivning om fuld offentlighed skulle have anmodet lovkontoret om at gå i gang med en revision af lov om pressens brug, så er det ikke rigtigt. Det er jeg bestemt, ganske bestemt, meget tilbage for. Det ville også være det tåbeligste af alt nu, hvor valgdagen er fastsat.